

עין משפט
נר מצוה

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

מסורת הש"ס

(א) ויחמא כח: מניח: (ב) ויחמא כח: מניח: (ג) ויחמא כח: מניח: (ד) ויחמא כח: מניח: (ה) ויחמא כח: מניח: (ו) ויחמא כח: מניח: (ז) ויחמא כח: מניח: (ח) ויחמא כח: מניח: (ט) ויחמא כח: מניח: (י) ויחמא כח: מניח: (יא) ויחמא כח: מניח: (יב) ויחמא כח: מניח: (יג) ויחמא כח: מניח: (יד) ויחמא כח: מניח: (טו) ויחמא כח: מניח: (טז) ויחמא כח: מניח: (יז) ויחמא כח: מניח: (יח) ויחמא כח: מניח: (יט) ויחמא כח: מניח: (כ) ויחמא כח: מניח: (כא) ויחמא כח: מניח: (כב) ויחמא כח: מניח: (כג) ויחמא כח: מניח: (כד) ויחמא כח: מניח: (כה) ויחמא כח: מניח: (כו) ויחמא כח: מניח: (כז) ויחמא כח: מניח: (כח) ויחמא כח: מניח: (כט) ויחמא כח: מניח: (ל) ויחמא כח: מניח:

תורה אור השלם

1. ושמח את השלשון
מחין לפרט ואת
המורה נבחרת השלשון על
צדק המושקע המנהיג
השלשון תחת על צדק
שמות כו לה
2. ושמח אותם שמים
מקורות שש המערכת
על השלשון הקדור לפני
יחזקאל כו
3. וחת לו הכרז קדש כי
לא יהיה שם להם כי אם
לחם הפנים המוסר
מלפני י' לשום להם חם
ביום הלשון:

שואל א כ א

הנהגות הב"ח

(א) תוב ד"ה מנורה וכו'
יש לומר דבר מעביר לא
היה זה שמן טפי:

מוסר רש"י

מה שק מוטל מלא
וריקס. דע לו בת קנין
והכוחות דע... המנהיג
אחר. ומחין אותו למח
יחמא כח: מניח: (כא) הלך מוטל
מלא ויקח הוא: מנחות
כג: והמורה לי. דלפני
אין מנגינה אחת מקבל
טומאה. משום ציפוי.
דבר מחמת וכל מחמת לא
חמקס נשק אפילו עשי
לנחת מקבל טומאה. מנחות
יד: והדולפקי.
פלגטור של עור וזמלן
עלי ופס: בביש: דהיה
ליה ציפוי של אגנים וכל
אגנים לא מקבל טומאה
(שם). עצי שטים. דשלתן.
דחשיב ולא בטלי. ולא
מקבל טומאה אלא ציפוי
לא דמנגינה אחת ומנחות
יד: לא שט. דגני חוקס
גייס דלפני כתר ציפוי.
אלא בכלי אכסלגים.
דלא חשיב כמחמת (שם).
באן בציפוי עומד. הא
דלפני כתר ציפוי גליפי
עומד או אפילו גליפי
עומד (שם). לבוביו. שפה
סביב לשלתן ויהא מפתח
(שם):

טעונין עכילס. מפני טומאת הרגל: חוץ ממונה הוהב ומונה
הנחשט מפני שכן כקרקע. שהכחז קרוא מונח אדמה. ושלחן הא
אמרן דלא נגעו בו: מפני שכן מלושין. בגמרא מפרש: **בב' מנורה**
לא כפיס בה סמיר. כלומר כמנורה כמנורה לא חמיר
יומם וילנה קאמר אלף תמיד מלינה
ללינה כמנורה האמור בעולם תמיד
ובתנאים כ"ג: אבל ביום לא היה
דולק דמערב עד בוקר כפי (שמות
כ) מן לה מדת השמן שיש בה כדי
לדלק מערב עד בוקר: לפיכך כל
היום אהא יכול לסקנה ולהטילה אל
תמיד האמור בשלתן תמיד יום וילנה
הוא דמשנת לשבת הוא ערוך עליו:
נוכח השלתן. כל זמן שהשלתן שם
תהא מנורה נוכח: ויפסוק לי.
דאי נמי נגעו בשלתן לא מיטמא
ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת במקום
אחד הוא: דומיא דשק דענין.
לנחת דלפני מוטל מלא וריקן ולא
דכתיב כל אשר יפול עליו מהם
במוסר יטמא מכל כלי עץ או כגד
או עור או שק (ויקרא יא): מה
שק מיטלטל מלא וריקס. יא העשוי
לנחת דלפני מוטל מלא וריקן ולא
כלי עץ המחוץ מ' סאה בלח שכן
כוריים כיצב אע"פ שמיטלטל ריקן
אינו מיטלטל מלא: שם יטלטלו
מלא ישר: השלתן הססור.
שארמתי שיהא טהור מכלל שהוא
רואי לטומאה והלא כלי עץ העשוי
לנחת הוא: סילוקו כסידורו. שילוקו
לשבת הבאה חס כיום סידורו: חס
ביום הלשון. שיהא חס ביום הלשון
מעל השלתן: ויפסוק לי. דמקבל
טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: משום
ציפוי. שהוא מחמת דכלי מחמת
לא חמקס נשק: דפתן. דבתר ציפוי
אוליין: הדולפקי. כח המחקל ומכוסה
עור: שמיפסו כשיש. רצוב הוי
כלי אגנים שאין מקבלין טומאה:
ושיר כן. מן הפחיתא או מן החיפוי
דאי נחת כוסות: עמא. שערין
רואי למלאכתו ראשונה: רבי יודם
אומר. נריך אף הנחת חמיות
לחם ובשר ואי לא לאו שלחן
הוא אלמא ציפוי מכטלו אפילו
להקל וכל שכן להחמיר: לא שנו.
הן דקתני ציפוי מכטלו אלא בעלי
אכסלגים שאינו חשבו כ"כ: ציפוי
שאינו עומד. שאינו מחמת כמחמיר
יפה ותאמר דהוא דמקדש לאו עומד
הוא: לבוביו. שפה לשלתן כפי:
רחמנא

משה עומד דלש שולחנות היו במקדש כמין שלשה ארוכות עשה בללל והאפוי נוח להסיר וי"מ
נצפוי עומד כפי דשים כגון שלחן ודולבק דשים עב וחוק וגם בלא עץ נמי עומד מאליו לכך לא חשיב העץ אצל שלחן של
משה הוהב היה דק וקלוש ובלא עץ לא מצי קאי לפיכך העץ עיקר והאפוי בטל לגביה:
שאני שלחן דרחמנא קרייה עין. יש להקשות מונח נמי איקרי עץ דכתיב המונח עץ שלם אמות ותנן לא חשיב העץ אצל שלחן של
משום דלא בטיל האפוי אגב העץ אלא העץ בטל ועוד אמר כסמון ואינצית אימא רבנן לר"א קאמרי מאי דעתך משום
דמלושין מיטלטל בטל כפי לגבייהו אלמא טעמא משום דהאפוי בטל לגבי העץ ואלו גבי שלחן ודולבק היכא דלא שיר כלום בטל העץ
אגב האפוי ומיהו הך קרא דמונח של עץ מחרגס יהינתן פסורא דסמון למונח דהכא אצל מונח לא מיקרי של עץ וגם שלחן לא
מצינו דאיקרי עץ כי אם השלתן דסמון למונח מדאפיקי' בלשון מונח אצל שמה שלחן ודולבק עץ לא איקרי לפיכך לא בטיל האפוי לגבייהו
אי לא שיר כלום והר"ר אלחנן מ"י דלא קשה מדי דמתן במתני' לא בגלים שהיו במקדש טעונים טעילה חוץ ממונח הוהב והנחשת
מונח הנחשת דכתיב מונח אגנים חמשה לי מונח הוהב דכתיב המנורה והמונחות ואיתקוש להדי לפיכך נבטל כפי גבי מונח
הנחשת הלכך לא מקביל טומאה אף לר"ך עיון האי קרא דמונח שלם אמות כמאי מיתוקס אי מונח הוהב אמתים ומו' לא:
שלחנא

שלא תגעו בשלחן. נכנסים עמי הארץ ההולכין להיכל להשתחוות
קאמר דלפני ישראל לא היו ראויין ללך אף בין אולם
למונח וכן פירש רש"י: **מנורה** לא כתיב בה תמיד. פי'
רש"י דתמיד דכתיב בה לא דמי לתמיד דשלחן דהאי תמיד מלינה
ללינה הוי כמו עולת תמיד האמור
תמיד ובתנאים כ"ג אצל ביום לא
היה דולק דמערב ועד בקר כתיב
מן לה מדתה מערב עד בקר הלכך
כל היום יכול לסקנה אצל תמיד
האמור בשלתן כל היום וכל הלילה
דהלחם נסדר עליו משנת לשבת
והקשה הר"ר אלחנן דהא במסכת
תמיד (דף יז:) משמע דגר מערבי
דולק כל היום שממנה היה מדליק
וגם היה מפסי ומסמחא מתמיד
נפקא ועוד קשה להר"ר אלחנן עלה
דהא דהא כתיב מערב עד בקר
ושעירו חכמים מדתה לחי' לוג' וי"ל (א) דמ"מ לא היה זה טפי
מבשר נרות ומ"מ ממילא מחמת
הנך דולק כל היום ונשעה שלא היה
הנך היו דולקין אותה בנדר מדי
להדליק ממנה האחרות:
כלי עץ העשוי לנחת. הקשה הר"ר
אלחנן כל שיש שהיו ישראל
במדבר היו מטלטלים אותה ואם כן
אין עשוי לנחת ואם כן אמאי נריך
ר"ה מקרא השלתן הטהור מכלל
דאיכא טמא ומירך דלא אינטרך
קרא רק לנבז וגנעו ושלח וזית
עולמים שלא היתה מטלטלת ושמעון
מקרא שהיו מנגינה אותה ולא
נראה כיון שהיתה מטלטלת כבר
אף משכנא לבית עולמים נמי לא
נפקא מידי קבלת טומאה ראשונה
אלא י"ל דלא מהני טלטלה כיון
דלא היתה מטלטלת לבדה כי אם
בזה ע"כ כלים:
סילוקו כסידורו. לענין שהיה
רן ומה שאמר הפסוק
חוס ביום הלשון לאו דוקא אלא דהם
לא היה דאיכא מ"ד מנחות (דף יז:)
שהיא נאפת מערב שבת ואי אפשר
שימור החוס עד השבת אם לא
שנאמר לדבריו נאמר בנדר לשמור
חמו עד השבת בנדר:
בבלי אבסלגים. יתכן לפרש שהיא
שם עיר ומחוזות כלים
הנאים משם וקשה דהכא משמע של
עץ היו והם בנחשים פרק דס'
חמא (דף יז.) משמע שהיו של עור
דפי' רש"י גבי העור טעון כוסס במקו'
קדוש: ונע' מוס' מנחות ז. ד"ה כלין:

באן בצפוי עומד. ושל מקדש לא היה עומד דלש שולחנות היו במקדש כמין שלשה ארוכות עשה בללל והאפוי נוח להסיר וי"מ
נצפוי עומד כפי דשים כגון שלחן ודולבק דשים עב וחוק וגם בלא עץ נמי עומד מאליו לכך לא חשיב העץ אצל שלחן של
משה הוהב היה דק וקלוש ובלא עץ לא מצי קאי לפיכך העץ עיקר והאפוי בטל לגביה:

שאני שלחן דרחמנא קרייה עין. יש להקשות מונח נמי איקרי עץ דכתיב המונח עץ שלם אמות ותנן לא חשיב העץ אצל שלחן של
משום דלא בטיל האפוי אגב העץ אלא העץ בטל ועוד אמר כסמון ואינצית אימא רבנן לר"א קאמרי מאי דעתך משום
דמלושין מיטלטל בטל כפי לגבייהו אלמא טעמא משום דהאפוי בטל לגבי העץ ואלו גבי שלחן ודולבק היכא דלא שיר כלום בטל העץ
אגב האפוי ומיהו הך קרא דמונח של עץ מחרגס יהינתן פסורא דסמון למונח דהכא אצל מונח לא מיקרי של עץ וגם שלחן לא
מצינו דאיקרי עץ כי אם השלתן דסמון למונח מדאפיקי' בלשון מונח אצל שמה שלחן ודולבק עץ לא איקרי לפיכך לא בטיל האפוי לגבייהו
אי לא שיר כלום והר"ר אלחנן מ"י דלא קשה מדי דמתן במתני' לא בגלים שהיו במקדש טעונים טעילה חוץ ממונח הוהב והנחשת
מונח הנחשת דכתיב מונח אגנים חמשה לי מונח הוהב דכתיב המנורה והמונחות ואיתקוש להדי לפיכך נבטל כפי גבי מונח
הנחשת הלכך לא מקביל טומאה אף לר"ך עיון האי קרא דמונח שלם אמות כמאי מיתוקס אי מונח הוהב אמתים ומו' לא:
שלחנא

נב א מ"י פירא מל'
מנחמא מנחמ ומונח
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מנחמ מל'
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מל'
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מל'
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מל'
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מל'
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מל'
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מל'
הכלה לא:
ס ב מ"י פירא מל'
הכלה לא:

רבינו הגאון

היו מעבירין על טהור
הנהגה מטיבילי הכלים
השטח ביה במקדש.
ואמר לון הנהגה שפא
הגעו בשלחן סכלל
שפא נגעו בשלחן סטטא
ומקשין ובי שולחן בר
קובלי טומאה הוא הוא
כלי עץ העשוי לנחת הוא
וכל כלי עץ העשוי לנחת
לא מקבל טומאה דבענין
כלי עץ דומיא דשק
דמיטלטל מלא וריקס
אף כלי עץ שמיטלטל
מלא וריקס ומקשין
שלחן זה שבמקדש נמי
מיטלטל ואפי' מלא דהא
מבטליה ויהי הכהנים
אחרו בעדו הלחם סודר
עליו ומראין אותו לעלי
גרלים. ומקשין וולוי
שמיטלטל מלא וריקס
שלחן של מקדש
היה טמא. חזקוני
משום ציפוי דכיון דהוא
מנופח וזה היה ליה בכלי
מחמת מקבל טומאה
דאיהא אף מקביל טומאה
כלי עץ דתנן בכלים פק
כ"כ השלתן והדולפקי
שנפחתו או שחפין בביש
בר. ואסיקא טעמא
דשיר מקום הנחת כוסות
לא חשיב בביש אבל
שיר כן מקום
שאני מחוץ טהור שבא
החפוי בביש שאני
מקבל טומאה כדקרי' כלי
גלילין כלי אגנים כלי
אדמה אף מקביל טומאה
ויכול העץ ויבא ציפוי
החוב ויכול העץ ויקבל
טומאה כלי מחמת דהא
אפי' שחפין מקבילין. ובי
חמא שאני עצי שטים
דכיון דחשיב לא בטלי
בציפוי. הניחא לר"ל
דאמר לא שנו שלחן
שחפיהו בטיל עזא אלא
בכלי אכסלגים דחיל.
אבל בכלי [מסמין] פי'
עצי (אגנים) [מסמין] (א)
דיקרי לא בטיל אלא
עץ יוחנן דאמר כל כלי
עץ בטל בציפוי לר"ש
כלי אכסלגים וליש כלי
מסמין לר"ש ציפוי עומד
ליש חתפה את לבוביו עומד
וליש אינו חופה הכל
בטל בציפוי. האי שלחן
כיון דמנופח הוא אפי'
דאינו מיטלטל מלא וריקס
הוי הוא כלי מחמת
ומקבל טומאה. ומקרי'
שאני שלחן של מקדש
דהא אפי' דמנופח וזה

(א) ויהי ערוך ערך אכסלגים
פי'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones